

панъ съ снѣгъ, измръзналъ, отиде до вратата и почука. Никой не се обади, кучето се спущаше отгоре му и лаеше. Захария почука пакъ: вратата се отвори — показа се Велико желѣзаринътъ.

Такава голѣма бѣше изненадата му, тъй се зачуди, пъкъ се и уплаши, че въ първия мигъ Захария се дръпна назадъ и направи движение, каточе искаше да избѣга. Велико схвана това и се усмихна.

— Влѣзь, бай Захария, влѣзь, — каза той любезно. — Е, нѣма нищо де... Най-после, каквото било, било. Сега ти си ми гостенинъ... Влѣзь, влѣзь да се стоплишъ...

Захария влѣзе. Стжпяше като на тръни, стѣсняваше се. Въ хаеия той почака докато Велико викаше отъ вратата на Аго, где да тегли шейната и какъ да настани конетѣ въ обора, следъ туй, все тъй усмихнатъ, мина предъ Захария и отвори втората врата. Влѣзоха въ собата — хубави свѣтли черги, приятна топлина, бѣло кюмбе, бѣли стени. Една млада хубава жена, висока, стройна — бѣше Василена — стана, прибра набързо каквото бѣше работила и безъ да погледне Захария, мина настрана. После тя пакъ дойде, подаде възглавница на Захария и каза:

— Заповѣдайте! Седнете! — но и сега не го погледна.

Захария се стѣсняваше, оглеждаше се нао-